

PS Swingband gjorde det igen

Efter kaffen og den gode kage bød Finn Amorsen velkommen med ordene om, at PS Swingband havde spillet i SeaSide Jazz Club 8 gange. Men hvor mange i salen, der tidligere har hørt det velspillende orkester, ved jeg ikke, men jeg mener, der er noget interessant ved at høre et orkester flere gange, idet man hver gang kan opsnappe nye detaljer. Ikke mindst detaljer og musikerpræstationer i forbindelse med improvisationer, som netop denne form for swingmusik er fyldt med. Desuden har koncerterne hver deres særpræg og forskelligt repertoire. Så man får altid få en ny musikalsk oplevelse, og det fik vi også her.

Allerede fra begyndelsen var der ingen tvivl om, at koncerten faldt i det meget lydhøre publikums smag eftersom de allerede efter første melodi leverede taktfaste bifald – og dette fortsatte gennem hele koncerten.

På denne solrige forårseftermiddag fik PS Swingband endnu engang leveret en flot koncert med udgangspunkt i gypsy-swingmusikken, altså en niche i jazzen, som med Swingbandets fortolkninger stadig har rigtig mange kvaliteter.

Det veloplagte orkester med orkesterleder Per Sørensen, rytmeguitar og vokal, Esben Kjær, violin og vokal, Kim Mouritsen, guitar og Torben Nickelsen, kontrabas leverede med deres energi, virtuositet og spilleglæde en koncert, der var underholdende samtidig med, at swingtidens numre blev levende, aktuelle og leveret på højde med de udgaver, som de gamle mestre spillede dem i Frankrig sidst i 1930-erne og under 2. Verdenskrig, hvor swingmusikken var præget af violinisten Stephane Grappelli og guitaristen Django Reinhardt i orkestret ” Quintette du Hot-Club de France”.

Vi fik her en flot, flot udgave af Django Reinhardts komposition ” Swingguitar”, som her blev leveret med elegante og virtuose soli fra Esbens violin og fra Kims guitar, som absolut levede op til den sædvanlige høje Django Reinhardt standard. KLAPSALVER fra salen.

Så fulgte Nat King Cole-hittet ”LOVE” fra 1965 og ”You’d Be So Nice To Come Home To” begge sunget på bedste vis af Per. De blev efterfulgt af ”Nuages” introduceret af Per med ordene om, at det var en alvorlig Reinhardt komposition, der blev spillet, når der kom tyskere ind i lokalet. Her med super sologuitar. Senere med violin og strygebas. Og stadig Pers rytmeguitar og Torbens kontrabas, der lagde den autentiske og swingende baggrund – flere gange suppleret af Esbens pizzicato-violin. Et lyrisk og melodisk nummer. Bifald fra publikum.

Den oprindelige New Orleans jazz var repræsenteret ved nummeret ”Royal Garden Blues” – komponeret af Clarence Williams i 1919. Her spillet i en forholdsvis langsom udgave, hvor rytmegruppen endnu engang virkelig kunne udfolde sig. Derefter ”Undecided” komponeret af den amerikanske trompetist Charlie Shavers i 1938 med spændende chase mellem violin og sologuitar. Og ”My Melancholic Baby” sunget og spillet af Esben, der indsmigrende gik ned i salen og spillede soloviolin. Hertil den swingende rytmegruppe og Kims virtuose sologuitar.

Herefter annoncerede en smilende Per, at der nu var pause med ordene: ”Det var vores svar på Svend Asmussen”.

Første nummer efter pausen var ”Tango Jalousi”, som er et af Esbens glansnumre, hvor han indsmigrede sig hos damerne i salen med sit inciterende violinspil. Efter den lange introduktion gik man over den swingende ” The Sheik of Araby”. Et spændende arrangement. Bifald fra salen.

Så fulgte ”By mir Bist Du Schön” og ”It Don’t Mean a Thing”, som blev komponeret af Duke Ellington i 1931. Den blev her fornemt fortolket af Esben.

"Shine" – en af de gamle jazzklassikere fra 1910, blev sunget af Per. Super guitarsolo og en eminent solo fra Torbens kontrabas. Og med pizzicato-violin, der gav en god effekt i rytmegruppen. Efter en "tårepersende" introduktion fra Per fik vi Judy Garland-nummeret "Somewhere over The Rainbow", hvor Nickelsen fornemt spillede melodistemmen på sin kontrabas akkompagneret af Pers rytmeguitar. Derefter en rolig og følsom solo fra Kim. Vokalen leverede Esben, og vi fik følsomt violinspil. Endnu en gang klapsalver fra salen

"In the Shade of the old Apple Tree" – her spillet i en udgave smukt sunget af Per indtil juhu-koret med de øvrige tre musikere til slut råbte omkvædet med fuld kraft ud i salen. Et overraskende påfund, men hyggeligt og morsomt.

Så fulgte Svend Asmussen nummeret "My Blue Heaven" opkaldt efter et værtshus af samme navn. Sunget af Per med en fin solo fra Kim.

"Lime House Blues" blev spillet i up tempo, som efter Pers forklaring er et tempo, der er hurtigere man egentlig kan spille. Men det kunne de alligevel med virtuose soli fra violin og guitar og den swingende baggrund fra rytmeguitar og kontrabas. Taktfast klap fra salen.

Den ukrainske folkesang "Sorte øjne" og Pers introduktion hertil, satte tanker i gang om den aktuelle krig mellem Rusland og Ukraine inden koncertens sidste nummer, som var Svend Asmussens kendingsmelodi "June Night". Den blev her følsomt sunget af Esben uden mikrofon. Bifald.

Herefter blev de fire medlemmer i orkestret præsenteret af Per, akkompagneret af stående taktfast bifald fra salen.

Finn afsluttede med ordene: "Det var så niende gang I spillede her i jazzklubben og endnu engang med stor succes. Tak for det. Det var så den sidste koncert her i foråret, men jeg håber, vi ses til den første koncert efter sommerferien. Det er den 7. september med Søvilla Jazzband".

Og så sluttede koncerten ekstranummeret med "Tico, Tico" og det "obligatoriske" bifald fra publikum.

Endnu en spændende koncert med klassisk swingmusik af højeste kvalitet, hvilket i høj grad faldt i publikums smag. Også i min – så jeg hører dem meget gerne endnu engang.

Mogens Lerbech